

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 424/2022
17.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Душана Сакића и браниоца окривљене ББ - адвоката Радована Лопичића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године и Кж3-3/22 од 21.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Душана Сакића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ББ - адвоката Радована Лопичића поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године и Кж3-3/22 од 21.03.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од 30 дана, и осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 1 године, у коју је урачунато време проведено у притвору од 23.07.2014. године до 26.08.2014. године, а окривљена ББ је оглашена кривом због извршења продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђена на

казну затвора у трајању од 1 године у коју је урачунато време проведено у притвору од 23.07.2014. године до 26.08.2014. године. Изречене казне ће издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, с тим што не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљене једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне издрже у Заводу за извршење казне затвора. Од окривљених је, на основу члана 91. и 92. КЗ, одузета и имовинска корист прибављена кривичним делом и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године, делимично је усвојена жалба Вишег јавног тужиоца у Краљеву, окривљених АА и ББ и њихових бранилаца и пресуда Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021. године, преиначена и то тако што је у ставу један изреке окривљена АА оглашена кривом због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, за које јој је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ за које јој је утврђена казна затвора у трајању од 30 дана, те је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 1 године у коју је урачунато време проведено у притвору од 23.07.2014. године до 26.08.2014. године, а окривљена ББ је оглашена кривом због извршења кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 1 године, у коју је урачунато време проведено у притвору од 23.07.2014. године до 26.08.2014. године. Изречене казне ће се извршити тако што ће их окривљене издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, стим да исте не смеју напуштати просторије у којима станују осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљене једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне издрже у Заводу за извршење казне затвора. Од окривљених је на основу члана 91. и 92. КЗ одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и одлучено је о трошкова кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у ставу један изреке пресуде. У ставу два изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године окривљена ББ је ослобођена од оптужбе да је извршила продужено кривично дело давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ и одлучено је да трошкови кривичног поступка, у овом делу, падну на терет буџетских средстава суда. Жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву, окривљених и њихових бранилаца, у преосталом делу су одбијене као неосноване.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-3/22 од 21.03.2022. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене ББ и њених бранилаца и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Душан Сакић, у

смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање Вишем суду у Краљеву.

Против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године, у делу којим је преиначена пресуда Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-3/21 од 21.03.2022. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене ББ - адвокат Радован Лопичић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе да је извршила кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ или исте укине и то у делу у којем је окривљена ББ оглашена кривом и предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу као другостепеном, на поновно одлучивање, пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Душана Сакића је неоснован, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ББ - адвоката Радована Лопичића неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене АА – адвокат Душан Сакић у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама Вишег суда у Краљеву и Апелационог суда у Крагујевцу, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, наводима да је Апелациони суд у Крагујевцу својом пресудом повредио одредбу члана 453. ЗКП. По ставу одбране, другостепени суд је повећао криминалну количину у односу на радњу кривичног дела која је описана и представљена диспозитивом оптужбе у односу на изреку првостепене пресуде која је укинута решењем Апелационог суда у Крагујевцу К бр. 75/14 од 22.12.2017. године, јер је Виши јавни тужилац против те пресуде изјавио жалбу у првом реду због одлуке суда о казни, наводећи да се жали због повреде кривичног закона, али према садржини те жалбе та повреда се односи на становиште јавне тужбе да није било основа ублажити запрећену казну, ни потребних услова техничке природе за изрицање казне затвора која би се издржавала у кућним условима, да би након укидања прве првостепене пресуде, суд повредио забрану преиначења на горе из члана 453. ЗКП, тиме што је у неким деловима изреке пресуде прихватио измењену оптужницу јавног тужиоца од 10.07.2019. године, а која је измењена након укидања пресуда усвајањем жалби окривљених и њихових бранилаца. Даље се наводи да се пресуда није могла изменити на њену штету не само у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне

санкције, у смислу одредбе члана 453. ЗКП, у поновљеном поступку, већ се ова забрана односи и на неповољније чињенично стање и чињенични опис радње извршења кривичног дела. Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом која је донета, након отвореног претреса, а против које се подноси захтев за заштиту законитости „очистио“ пресуду Вишег суда у Краљеву само онолико колико је она била у погледу криминалне количине увећана са четири реченице, у појединим деловима, од стране првостепеног суда, на које је указано жалбом одбране, у односу на измењену оптужницу Јавног тужиоца Кт. 42/14 од 28.11.2017. године, мада је и та измењена оптужница након укидања већ раније донете пресуде представљала повреду у виду забране преиначења на горе. Изреком пресуде Вишег суда у Краљеву К бр. 75/14 од 22.12.2017. године, која је укинута и против које тужилац није изјавио жалбу (по ставу одбране из напред изнетих разлога) окривљена АА се терети да је у сва три наврата за по 100 евра сачинила решења најпре од 24.12.2012. године, 04.04.2013. године и 01.08.2013. године (решења о одлагању извршења казне, а не нацрта решења), односно окривљеној АА је стављено на терет да је сачињавала оно што никада, имајући у виду њено својство референта за извршење кривичних санкција не би могла сачинити, да би иза тога јавни тужилац мењао оптужницу, а да за то није имао процесна овлашћења, а коју оптужбу је потврдио првостепени суд, па је и појачао, увећавањем криминалне количине. Након тога Апелациони суд у Крагујевцу је у тим деловима, „очистио“ чињенични супстрат изреке пресуде и свео је на радњу кривичног дела примање мита кроз овлашћења у виду предузете службене радње АА да за некакве паре сачињава нацрте решења. Такође, Апелациони суд у Крагујевцу је сишао један чињенични степеник ниже у односу на оно за шта је АА по укидању пресуде могла да одговара, а што процесно представља предмет доказивања и никако не би могла бити оглашена кривом и осуђена, на начин како је то Апелациони суд урадио, јер „нацрти решења“ постају „решења“, тек по потписивању истих од стране председника суда.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да, ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По налажењу Врховног касационог суда, другостепени суд није прекршио забрану преиначења на штету окривљеног (*reformatio in reus*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, с обзиром да преиначена пресуда није измењена на штету окривљене АА, нити у погледу кривичне санкције нити у погледу правне квалификације кривичног дела.

Наиме, Апелациони суд у Крагујевцу је својом пресудом КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године, делимичним усвајањем изјављених жалби, поред осталог и браниоца окривљене АА, нашао да је његова жалба основана када је окривљена АА, у датој процесној ситуацији оглашена кривом за нове радње које нису биле садржане у

првобитној оптужници већ у измењеној оптужници након укидања првостепене пресуде, а којим радњама је повећана количина криминалне делатности, због чега је Апелациони суд, као другостепени суд из изреке првостепене осуђујуће пресуде у односу на окривљену АА изоставио додатне радње окривљене које нису биле описане у првобитној оптужници на основу које је донета првобитна првостепена пресуда која је и укинута, а које се састоје у узимању изјаве вештака медицинске струке да је осуђени ВВ оболео од тешке хроничне болести, а на који начин је додата већа количина криминалне делатности у односу на ову окривљену.

Поступајући на описани начин Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени суд је, по ставу овог суда, управо и отклонио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у вези члана 453. ЗКП.

Тиме што је суд, службене радње определио у виду израде „нацрта решења“ (док је у првобитној оптужници стајало да је окривљена АА израдила „решења“), Врховни касациони суд налази да на описани начин окривљена није оглашена кривом за теже кривично дело нити за већи степен кривице, односно није оглашена кривом за више криминалних активности и већу криминалну вољу од оне за коју је првобитно оптужена, обзиром да је и у првобитној оптужници наведено да је окривљена АА као референт за извршење кривичних санкција имала службено овлашћење да израђује нацрте одлука, па је чињенични опис у измењеној оптужници само уподобљен опису службених овлашћења која произилазе из Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у Новом Пазару у којем је окривљена била запослена. Имајући у виду све напред наведено, то другостепени суд – Апелациони суд у Крагујевцу, поступајући на описани начин, није повредио забрану преиначења на горе, прописану одредбом члана 453. ЗКП, те су сходно томе неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Душана Сакића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљене АА - адвокат Душан Сакић у поднетом захтеву за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да описана радња кривичног дела примања мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, не представља радњу кривичног дела, јер није јасно коју то службену радњу није смела окривљена АА извршити, па је примила новац. Наиме, по ставу одбране сачињавање нацрта решења не представља службену радњу у смислу објекта радње кривичног дела из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. С тим у вези бранилац наводи да, својство извршиоца - референт за извршење кривичних санкција у Основном суду у Новом Пазару и службене радње коју тај извршилац обавља морају бити чврсто повезани, да би се све то могло свести на субјективна и објективна обележја кривичног дела у питању.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљене АА-адвокат Душан Сакић у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљене изнела је и у жалби изјављеној против првостепене

пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези, у образложењу пресуде на страни 18 став два дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

При томе, окривљена АА је правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу оглашена кривом због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, а не како то бранилац окривљене погрешно означава у поднетом захтеву за заштиту законитости (члан 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ). Такође, и по ставу Врховног касационог суда, окривљена АА је имала својство службеног лица у смислу одредбе члана 112. став 3. тачка 4) КЗ, којом је прописано да се службеним лицем сматра и лице којем је фактички поверено вршење појединих службених дужности или послова, а што је у конкретном случају било и код окривљене АА, јер је истој, према речима њеног претпостављеног – ВФ председника суда суштински било поверено вршење појединих службених послова и дужности, односно била је у конкретном случају обрађивач предмета у ИК (предметима извршења кривичних санкција).

Бранилац окривљене АА у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава записник о саслушању окривљене ББ, дат пред овлашћеним службеним лицима ПС Рашка у присуству браниоца адвоката Милоја Цветића из Наиме, по ставу одбране, окривљеној је ускраћено право на изабраног браниоца, јер није изричито позвана да се изјасни да ли жели или не жели да изабере свог браниоца. Обавеза органа поступка је, да у потпуности и доследно примени одредбу члана 85. став 3. ЗКП и да окривљеног позове да се изричито изјасни о томе да ли ће узети браниоца по свом избору, односно да ли жели да га заступа изабрани бранилац, уз упозорење да ће, ако не изабере свог браниоца, у случају обавезне одбране, тада бити постављен бранилац по службеној дужности и да такву изјаву окривљеног унесе у записник.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљене АА - адвокат Душан Сакић у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљене АА изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни 17 став четири и пет и страни 18 став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ББ - адвоката Радована Лопичића је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене ББ – адвокат Радован Лопичић у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју образлаже

наводима да је оптужницом Вишег јавног тужиоца у Краљеву окривљеној ББ стављено на терет извршење кривичног дела из члана 366. став 1. КЗ због тога што је захтевала новац и примила једну тренерку како би „...коришћењем свог претпостављеног утицаја за који је окривљеном ВВ приказала да као вишегодишњи управитељ писарнице у Основном суду у Новом Пазару познаје више лица који могу донети ову одлуку и да преко жене која је запослена у Влади Републике Србије може издејствовати да се у Управи за извршење кривичних санкција Министарства правде РС донесе одлука по којој ће се окривљеном ВВ променити место издржавања казне затвора ...“ док је у изреци пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-549/21 од 08.11.2021. године, у овом делу наведено „... да коришћењем свог претпостављеног утицаја и то преко извесних лица из Београда, а која лица је упознала као вишегодишњи управитељ писарнице Основног суда у Новом Пазару, посредује да надлежни орган – Управа за извршење кривичних санкција у Београду донесе одлуку по којој ће се окривљеном ВВ променити место извршења казне затвора ...“. На описани начин, по ставу одбране, учињена је повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер из изреке пресуде произилази да ће окривљена свој претпостављени утицај извршити преко извесних лица из Београда, док из диспозитива оптужног акта произилази да ће окривљена свој претпостављени утицај извршити преко жене која је запослена у Влади Републике Србије.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљену ББ и на исто кривично дело – трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде, а ово имајући у виду да су у односу на окривљену ББ битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да у битном постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датог у прецизираној оптужници.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног касационог суда, Апелациони суд у Крагујевцу је прилагодио изреку пресуде чињеничном стању које произилази из изведених доказа, при чему није измењена суштина чињеничног описа радње из оптужења - „коришћењем свог претпостављеног утицаја“ тако да није повређен

објективни идентитет између оптужбе и пресуде, нити је тим изменама суд увећао криминалну количину на штету окривљене ББ у погледу кривице, па су изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене ББ - адвоката Радована Лопичића, којима се на наведени начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, од стране овог суда, оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ББ - адвоката Радована Лопичића је недозвољен.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је окривљеној у току поступка повређено право на одбрану, обзиром да је у току поступка предлагала издвајање из списка записника о саслушању ББ Ку бр. 11997/14 од 23.07.2014. године састављен пред ПУ Краљеву у полицијским просторијама Рашка, јер је прибављен супротно члану 85. став 5. ЗКП, али и због тога што је он плод примене психичке тортуре. Бранилац окривљене изнетим наводима, по ставу овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, означавајући напред наведени записник као незаконит доказ. Међутим, образлажући означену повреду закона бранилац у суштини оспорава чињенично стање везано за околности под којим је обављено саслушање окривљене ББ односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, наводећи да другостепени и суд трећег степена дају потпуно неприхватљиво образложење да наведена одбрана окривљене није последица примењене психичке тортуре, јер је окривљена била способна за расуђивање, а записник о датој одбрани је потписала у присуству браниоца ангажованог по службеној дужности, а да при том судови не „третирају“ налаз и мишљење вештака медицинске струке да су тегобе које је окривљена ББ имала при давању наведене одбране „могле утицати на правилно расуђивање и одлучивање“, а који налаз и мишљење је требало тумачити и образложити у складу са осталим изведеним доказима, који недвосмислено, по ставу одбране, указују на психичку тортuru. Стим у вези бранилац означава и указује на Конвенцију о људским правима, судску праксу Европског суда за људска права, као и судску праксу Врховног касационог суда и Апелационог суда у Крагујевцу.

Поред изенгог, бранилац окривљене указује и на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП, наводима да је пред Апелационим судом у Крагујевцу, као судом трећег степена, окривљеној повређено право на законом установљени суд, обзиром да ни једно од троје судија - судија Ђорђе Ристић, председник већа, Зорица Ђурић и Данијела Савић, чланови већа, није распоређено у веће надлежно за одлучивање по жалбама у трећем степену.

Такође, овај бранилац, у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводима да су у изреци потврђене другостепене пресуде нејасно и непотпуно описани објективни и субјективни елементи кривичног дела који се окривљеној ББ стављају на терет, као и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да побијане пресуде не садрже разлоге о томе, на основу којих доказа се утврђује да је окривљена ББ имала претпостављени утицај да издејствује промену места издржавања казне окривљеном ВВ, а да се из

образложења пресуде може закључити да другостепени и суд трећег степена кривицу окривљене ББ утврђује само на основу њене одбране у ПС Рашки и „прислушкиваних разговора“ са окривљеним ВВ и ГГ.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања односно повреде закона из члана 440. ЗКП, као ни због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 3 и. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене ББ – адвоката Радована Лопичића у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, донео одлуку као у ставу један изреке, а на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у ставу два изреке ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић